

Arrest

nr. 65 819 van 29 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 mei 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 november 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit het Eurodac-verslag blijkt dat verzoeker reeds op 4 november 2010 een asielaanvraag heeft ingediend te Crotone, Italië.

Op 4 januari 2011 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 10.1 van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening). Op 21 februari 2011 stemmen de Italiaanse autoriteiten in met de terugname van verzoeker.

Op 5 februari 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 2 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard om reden dat de aanvraag van verzoeker geen adres van effectieve verblijfplaats in België bevat. Deze beslissing wordt op 22 maart 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht. Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) (kenmerk RvV: X).

Op 29 maart 2011 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 6 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard om reden dat het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Deze beslissing wordt op 4 mei 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 4 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), ter kennis gebracht aan verzoeker op dezelfde dag. Verzoeker weigert deze beslissing voor kennisname te ondertekenen. Op 9 mei 2011 stelt verzoeker hiertegen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Dit beroep wordt bij arrest nr. 61.307 van 11 mei 2011 verworpen om reden dat er geen ernstige middelen in het verzoekschrift werden geformuleerd.

Met huidig verzoekschrift stelt verzoeker een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in tegen diezelfde beslissing van 4 mei 2011. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten A. R. S. A. T. (...)
geboren te (...), op (in) (...)
van nationaliteit te zijn : Irak
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft op 16/11/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Bij zijn inschrijving verklaarde betrokkene op 11/11/2010 België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Irakese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 18/08/1986.

Tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 16/12/2010 verklaart betrokkene dat hij op 13/09/2010 per vrachtwagen uit Irak is vertrokken en naar Turkije reisde waar hij dezelfde dag aankwam. Hij verklaart dat hij op 02/10/2010 per vrachtwagen naar een onbekende plaats reisde waar hij aankwam op 04/10/2010. Hij verklaart dat hij 25 dagen later per vrachtwagen naar Italië reisde waar hij de volgende dag aankwam. Betrokkene verklaart dat hij 3 dagen later per minibus naar België reisde waar hij arriveerde op 11/11/2010.

Betrokkene verklaart dat hij tot Turkije reisde met zijn eigen origineel paspoort die bij de smokkelaar achterbleef. Hij verklaart dat hij van Turkije naar België reisde zonder documenten.

Rekening houdend met de verklaringen van betrokkene werd op 04/01/2011 werd een overnameverzoek op basis van art. 10.1 van de Dublin Verordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. De Italiaanse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 21/02/2011 weten dat de betrokkene wordt overgenomen. Italië heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op

eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Verder moet worden vastgesteld dat Italië aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld waarom hij juist naar België is gekomen om er een asielaanvraag in te dienen, antwoordt betrokkene dat hij hoorde van mensen dat België de mensenrechten respecteert en vluchtelingen helpt en dat de gehandicapten hier beter verzorgd worden. Hij verklaart dat hij vanuit Irak reeds het idee had om in België asiel aan te vragen. Hij verklaart dat in Italië zijn vingerafdrukken werden genomen maar dat hij er geen asiel aanvraag. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art 7 of 15 is derhalve niet aan de orde. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelt betrokkene dat hij gezondheidsproblemen heeft. Er dient opgemerkt dat betrokkene op 05/02/2011 een eerste aanvraag indiende tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard op 02/03/2011. Een tweede aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend op 29/03/2011 en deze werd eveneens onontvankelijk verklaard op 06/04/2011. Betrokkene brengt in een bijkomend interview van 07/03/2011 drie medische verslagen aan van 06/12/2010, 25/01/2011 en van 26/01/2011, maar zoals hierboven reeds vermeld werden zijn aanvragen van artikel 9ter ongegrond verklaard. Betrokkene verklaart verder dat hij gehandicapt is en dat zijn been in Irak in 2003 werd geamputeerd. Hij verklaart dat tijdens zijn verblijf in Italië zijn prothese vernield werd door de Italianen. De eventuele zorgen en opvolging zijn beschikbaar en toegankelijk in Italië. Asielzoekers kunnen zich inschrijven in het nationale gezondheidssysteem en kunnen gezondheidszorg verkrijgen aan dezelfde voorwaarden en op dezelfde gronden als Italiaanse onderdanen. Bijgevolg moet worden besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties strijdig zou zijn met de Europese richtlijn 2004/83/EG of met artikel 3 van het EVRM.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 10.1 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

Eveneens op 4 mei 2011 wordt aan verzoeker een beslissing betekend tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar verzoeker aangaande de stukken gevoegd bij zijn verzoekschrift de toepassing vordert van "artikel 39/76, al.2,1^o" van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat verzoeker in huidig geschil waarin de Raad optreedt als annulatierechter conform het gestelde in artikel 39/2, §2, van de vreemdelingenwet, niet dienstig de toepassing van een wetsartikel kan inroepen dat het contentieux betreft van beroepen die ingediend worden tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in asielzaken en waar de Raad optreedt conform het gestelde in artikel 39/2, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Waar verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift stelt "reden waarom het u behage, onder voorbehoud van alle rechten en zonder enige nadelige erkenning, en alle nog aan te halen redenen gedurende de loop van het geding, desnoods ambtshalve", wijst de Raad erop dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden

ingeroepen". Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de loop van de procedure wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Verzoeker kan zich aldus niet het recht voorbehouden alle andere middelen te doen gelden in de loop van de procedure.

3. Ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de vordering tot schorsing op grond van artikel 39/82, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. Voornoemde bepaling luidt als volgt:

"in afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond."

Op 9 mei 2011 heeft verzoeker tegen met huidig verzoekschrift bestreden beslissing reeds een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld bij de Raad. Deze vordering werd bij arrest nr. 61.307 van 11 mei 2011 verworpen om reden dat er geen ernstige middelen werden geformuleerd in het verzoekschrift. Uit lezing van artikel 39/82, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de vordering tot schorsing die verzoeker thans instelt onontvankelijk is aangezien zijn vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet werd verworpen omdat het uiterst dringend noodzakelijk karakter niet afdoende werd aangetoond.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Volgens artikel 3 van het EVRM "niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Gezien de tot op heden vernederende en onmenselijke behandeling van asielzoekers in Italië, zal de terugleiding van verzoeker naar Italië en vervolgens naar Irak strijdig zijn met artikel 3 EVRM en de Richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004 aangezien de gezondheid van verzoeker in gedrang zou gebracht worden, wat een onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken (stuk 5).

Gezien de schending van mensenrechten van asielzoekers in Italië, schorste een Duitse rechtbank in haar vonnis dd. 9 november 2010 de verwijdering van een asielzoeker naar Italië in het kader van de Dublin procedure op grond van de volgende overweging:

"In this decision, although temporary and specific to this case, the Court expresses concerns about the humanitarian situation of asylum seekers in Italy, and especially regarding health and housing, which are not in line with minimum European standards. It argues that there are legitimate doubts about whether Italy "offers reasonable assurances" regarding "fundamental rights of persons having applied for international protection" (stuk 4).

In concreto betekend voorgaande voor verzoeker dat, sinds zijn aankomst in België, volgt verzoeker medische behandeling bij dr. RL. (...) en dr. C.S. (...) in het Sint-Truiden Ziekenhuis.

Een medische interventie voor verzoeker werd op 19 mei 2011 gepland (stuk 3).

Ten tijde van de opstelling van huidig verzoekschrift is verzoeker steeds, in het Centrum voor Illegalen te (...), vastgehouden.

Wegens de vasthouding van verzoeker in voornoemd Centrum voor illegalen, kon verzoeker op 19 mei 2011 in het ziekenhuis niet opgenomen worden.

Bijgevolg kon verzoeker op 19 mei 2011 niet geopereerd worden.

Verzoeker heeft bij mond van zijn raadsman een nieuwe datum voor medisch operatie aan de behandelende arts gevraagd (stuk 6). Verzoeker maakt voorbehoud om informatie omtrent de nieuwe datum van medische interventie in huidige procedure toe te voegen wanneer deze informatie beschikbaar zou zij.

Verzoeker voegt eraan toe dat het hier gaat om een dringende medische interventie die verzoeker in Italië niet kon bekomen gezien de vernederende en onmenselijke gezondheidssituatie in Italië.

Het gezondheidssysteem in Italië is op heden sterk verzadigd en laat niet toe een behoorlijke medische interventie in Italië te realiseren.

Verzoeker werd van zijn vrijheid beroofd. Het recht om medisch behandeling werd eveneens van verzoeker ontzegd.

Verzoeker voegt eraan toe dat de overdracht aan de Italiaanse instanties alwaar zijn prothese werd vernield een onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Dienvolgens schendt de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM."

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen, zoals deze uitgebreid werden toegelicht in het arrest van de algemene vergadering van de Raad nr.56.208 van 17 februari 2011, dat consulteerbaar is op de website van de Raad (www.cce-rvv.be).

De vaststelling in de bestreden beslissing *"Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt waarom hij juist naar België is gekomen om er een asielaanvraag in te dienen, antwoordt betrokkene dat hij hoorde van mensen dat België de mensenrechten respecteert en vluchtelingen helpt en dat de gehandicapten hier beter verzorgd worden"* vindt steun in het administratief dossier waarin zich een stuk van 7 maart 2011 bevindt met als titel *"extra vraagjes voor Bureau Dublin"* en worden door verzoeker ook niet betwist. Uit verzoekers betoog ter ondersteuning van het eerste middel blijkt dat verzoeker niet zozeer het gegeven dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk geacht worden voor de behandeling van zijn asielaanvraag in strijd acht met artikel 3 EVRM doch wel de ondermijning van zijn gezondheid door de terugkeer naar Italië, wat volgens verzoeker een onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken. Verzoeker poneert stellingen aangaande de toestand van het "gezondheidssysteem" in Italië en inzake de toename van de schending van *"de mensenrechten"* in Italië door de huidige toestromen van asielzoekers vanuit Libië, Tunesië en "andere landen" naar Italië, maar ondersteunt dit enkel met een algemene verwijzing naar een vonnis van een Duitse rechtbank van 9 november 2010, waaruit hij in zijn verzoekschrift één paragraaf citeert en een algemene verwijzing naar het rapport van Artsen zonder Grenzen van januari 2010 dat handelt over de centra voor migranten in Italië, waarvan hij de relevantie voor zijn geval nalaat verder toe te lichten in zijn verzoekschrift. Verzoeker toont hiermee onvoldoende *in concreto* aan dat de toestand van "het gezondheidssysteem" in Italië op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing dermate desastreus is dat de behandeling met betrekking tot zijn geamputeerd been aldaar strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Uit het verzoekschrift en stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift leidt de Raad af dat op 19 mei 2010 een gewone medische interventie was gepland die paste binnen een globale behandeling die verzoeker in België geniet voor zijn geamputeerd been. Uit niets blijkt dat het om een dringende medische interventie ging of een interventie die enkel in België kan plaatsgrijpen. De bestreden beslissing stelt *“De eventuele zorgen en opvolging zijn beschikbaar en toegankelijk in Italië. Asielzoekers kunnen zich inschrijven in het nationale gezondheidssysteem en kunnen gezondheidszorg verkrijgen aan dezelfde voorwaarden en op dezelfde gronden als Italiaanse onderdanen”*. Verzoeker brengt hiertegen niets in. Verzoeker toont op geen enkele wijze *in concreto* aan dat “het gezondheidssysteem” in Italië voor zijn medische problematiek van een geamputeerd been, waarbij uit niets blijkt dat dit dringende medische verzorging behoeft die enkel in België kan verstrekt worden, geen soelaas kan bieden of dat de aangeboden zorgen aldaar voor zijn medisch probleem strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM verzekert niet het recht op de verderzetting van de kwalitatief meest hoogstaande medische behandeling.

Waar verzoeker nog poneert dat zijn prothese vernield werd in Italië en dat er sprake is van een *“vernederende situatie van asielzoekers in Italië”* en poneert dat hij van Italië *“vervolgens naar Irak”* zou worden teruggeleid, dient de Raad op te merken dat dergelijke blote beweringen die dan ook nog niet *in concreto* uitgewerkt worden en die op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt worden, geen schending kunnen aantonen van artikel 3 van het EVRM.

In casu brengt de verzoekende partij geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Op het eerste gezicht wordt derhalve geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt en lijkt geen verdedigbare grief te zijn aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM.

In zoverre verzoeker de *“Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004”* geschonden acht merkt de Raad op dat verzoeker nalaat aan te duiden welke bepaling van voornoemde Richtlijn werd geschonden door de bestreden beslissing zodat het middel in deze mate onontvankelijk is.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3.2. van de Dublin–II–verordening.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Uit de hierna vermelde gronden dient de Belgische instanties de asielaanvraag van verzoekster te behandelen met toepassing van het soevereiniteitsbeginsel in de zin artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening. De niet toepassing van deze bepaling, terwijl gronden voor handen zijn, zal een schending van het soevereiniteitsbeginsel uitmaken.

i. rechtsregel

Waar een lidstaat een international normen schendt of dreigt te schenden, heeft de verwerende partij de verantwoordelijk de verdere schending van international normen te voorkomen door toepassing van de soevereiniteitsclausule te maken en de asielaanvraag van verzoekster in België te behandelen.

ii. doelstelling van Europese instantie

Uit de preambule van voormeld bepaling leest Uw Raad de doelstelling van de Europese instantie omtrent een gemeenschappelijk Europees asielbeleid:

“De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967, en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd, dus het verbod tot uitzetting of terugleiding te handhaven. Onverminderd de verantwoordelijkheidscriteria die in deze verordening zijn opgenomen; worden de lidstaten, die alle het beginsel van non-refoulement' eerbiedigen, in dit verband beschouwd als veilige landen voor onderdanen voor derde landen”.

Volgens artikel 3.2 van de Verordening nr. 343/2003:

"in afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis"

Volgens rechtspraak van Uw Raad:

"kan een lidstaat verplicht zijn toepassing te maken van de faculteit die wordt gebonden door de soevereiniteitsclausule, Deze situatie doet zich voor wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker in het land dat volgens de criteria van de verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag blootgesteld zal worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM" [6. RvV 29 april 2011, n° 70 035, p. 9].

In zijn vonnis van 09 november 2010 schorst Duitse rechtbank de verwijdering van een asielzoeker naar Italië in het kader van de Dublin procedure op grond van volgende overweging;

"In this decision, although temporary and specific to this case, the Court expresses concerns about the humanitarian situation of asylum seekers in Italy, and especially regarding health and housing, which are not in line with minimum European standards. It argues that there are legitimate doubts about whether Italy "offers reasonable assurances" regarding the fundamental rights of persons having applied for international protection" [8. Vonnis van Verwal Tungsericht Darmstadt dd. 9 november 2010]

In het rapport van Arts Zonder Grens omtrent de situatie van asielzoekers in Italië leest Uw Raad het volgende;

«Il résulte de l'analyse des données recueillies au cours des visites effectuées au cours de l'hiver 2008 et l'été 2009, une impossibilité d'assurer une gestion adéquate des besoins de ceux qui séjournent dans des structures où qui y sont détenus. Des personnes aux histoires et parcours divers sont détenues pour une période indéterminée a priori, car les expulsions peuvent se produire tout moments. Il semble difficile, dans un tel contexte, d'organiser des interventions d'assistance, de soutien et de protection appropriées, Pourtant, aucun organisme n'envisage de modifier ses modalités d'organisation en prévision de l'allongement de la période maximale de détention de 2 à 6 mois. Ceci explique les tensions et malaises importants dans ces centres. Les témoignages des personnes retenues, les actes d'automutilation, les recours fréquents aux services de santé, aux sédatifs en sont un signe, de mime que les nombreuses révoltes, incendies volontaires, actes de vandalisme, tentatives de suicides, et émeutes. Cette tension, qui semble liée aussi bien à la détention elle-même, qu'au profond sentiment d'injustice ressenti par des personnes privées de liberté alors qu'elles n'ont commis aucun délit, est aggravée par les mauvaises conditions de détention dans des lieux qui ne permettent pas de répondre de façon adéquate aux besoins fondamentaux des personnes tels que la santé, l'assistance légale, sociale et psychologique »9 [9. Médecins Sans Frontières janvier 2010 « au-delà du mur Voyage dans les centres pour migrants en Italië janvier 2010].

In casu stelt Uw Raad uit voorgaand vast dat de mensenrechten in Italië systematische worden geschonden.

Uit voorgaand stelt Uw Raad eveneens vast dat op heden zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker in Italië blootgesteld zal worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM

Waar een lidstaat een internationale normen schendt of dreigt te schenden, heeft de verwerende partij de verantwoordelijkheid de verdere schending van internationale normen te voorkomen door toepassing van de soevereiniteitsclausule te maken en de asielaanvraag van verzoekster in België te behandelen.

Dienvolgens schendt de verwerende partij de soevereiniteitsclausule door de niet-toepassing hiervan te willen maken in het licht van:

(i) een schending van mensenrechten door Italië;

(ii) de gezondheid toestand van verzoeker, en

(iii) de geplande medische interventie op 19 mei 2011.”

Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening bepaalt het volgende:

“In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

Uit de bewoordingen van artikel 3.2. de Dublin-II-Verordening kan op zich geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielaanvraag te behandelen, indien op basis van de criteria vervat van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek. Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat een vreemdeling hoe dan ook niet kan teruggestuurd worden naar een land waar hij zal onderworpen worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen.

De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij bij terugkeer naar Italië zal onderworpen worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen. Door op algemene wijze te verwijzen naar arresten van de Raad waaruit hij bepaalde passages citeert en door opnieuw te verwijzen naar het hoger vermeldde vonnis van 29 november 2010 van een Duitse rechtbank doet verzoeker geen afbreuk aan voormelde vaststelling.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van “*de materiële motiveringsplicht in de zin van de Wet Motivering Bestuurshandelingen*”.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Schending van de materiële motiveringsplicht in de zin van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

“De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd”. De materiële motiveringsplicht houdt met andere woorden in dat er rechtsgeldige motieven moeten zijn.

De formele motiveringsplicht houdt in dat de feitelijke en juridische motieven waarop de beslissing steunt, in de beslissing zelf moeten worden weergegeven. Bovendien moeten de juridische en feitelijke overwegingen afdoende worden gemotiveerd

Volgens vaste rechtspraak:

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen [11. R.v.St., 7 december 2001, nr. 101.624]

Gezaghebbende auteurs zijn van mening dat

Indien de formele motiveringsplicht wordt geschonden, kan dit door het bestuur worden rechtgezet door in een nieuwe beslissing de motieven uitdrukkelijk te vermelden. De beslissing kan bijgevolg worden overgedaan.

Dit is evenwel niet mogelijk indien de beslissing inhoudelijk of materieel niet deugdelijk is gemotiveerd.

In casu, heeft de bestreden beslissing zich beperkt tot enkel standaardoverwegingen die dermate haaks op de materiële motiveringsplicht staat.

Het is duidelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen.

Verzoeker verloopt de bestreden beslissing en de zeer beperkte argumenten erin aangehaald, waarna verzoeker deze zal weerleggen;

1. Verwerende partij beweert dat "betrokkene brengt (...) drie medische verslagen aan (...) maar zoals hierboven reeds vermeld werden zijn aanvragen van artikel 9ter ongegrond verklaard"

Verzoeker heeft de eer hierop te merken dat zijn aanvraag opgrond artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard en verzoeker de mogelijkheid heeft een nieuwe aanvraag in te dienen.

2. De bestreden beslissing beweert ten onrecht dat "asielzoekers in Italië kunnen zich inschrijven in het nationale gezondheidssysteem en kunnen gezondheidszorg verkrijgen aan dezelfde voorwaarden en op dezelfde gronden als Italiaanse onderdanen".

Zoals boven werd vermeld, is het nationale gezondheidssysteem in Italië verzaagd met een slechte gezondheidstoestand van asielzoekers tot gevolg. Asielzoekers hebben niet de mogelijkheid om zich in te schrijven in het nationale gezondheidssysteem. Verzoeker evenmin."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan zij werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (hierna afgekort het vreemdelingenbesluit) en artikel 10.1 van de Dublin-II-Verordening. Verder vermeldt de bestreden beslissing eveneens de feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt. De Italiaanse autoriteiten stemden op 21 februari 2011 in met het overnameverzoek aangaande verzoeker. Voorts motiveert de bestreden beslissing uitvoerig dat een behandeling van de asielaanvraag van verzoeker op basis van artikel 7 en 15 niet aan de orde is. Tot slot gaat de bestreden beslissing in op de gezondheidstoestand van verzoeker en wordt er verwezen naar de aanvragen tot regularisatie van verzoeker om regularisatie van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 5 februari 2011 en 29 maart 2011 die respectievelijk op 2 maart 2011 en 6 april 2011 "onontvankelijk" (sic) werden verklaard. Verweerder stelt dat eventuele zorgen en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Italië en dat asielzoekers zich kunnen inschrijven in het nationale gezondheidssysteem zodat de bestreden beslissing geenszins strijdig kan zijn met Richtlijn 2004/83/EG of met artikel 3 van het EVRM.

De bestreden beslissing bevat naast de feitelijke overwegingen ook duidelijk de juridische overwegingen waarop ze gesteund is, wat blijkt uit de aanhef en de slotparagraaf van de bestreden beslissing. Verzoeker kan dan ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij "*de bestreden beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd*".

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

Waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij tot een onredelijk besluit is gekomen, beoogt hij de schending op te werpen van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het gegeven dat de bestreden beslissing een materiële vergissing bevat door te stellen dat verzoekers' aanvragen om verblijfsmachtiging, ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ongegrond werden verklaard in plaats van onontvankelijk toont geen schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Met zijn bloot betoog dat het "gezondheidssysteem" in Italië verzaagd is en dat dit een slechte gezondheidstoestand van asielzoekers tot gevolg heeft en dat asielzoekers niet de mogelijkheid hebben om zich in te schrijven in het nationale "gezondheidssysteem", toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is getroffen. De Raad verwijst te dezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing in onontvankelijk

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

mevr. A. VAN DOORSLAER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. VAN DOORSLAER

J. CAMU